

Indstillingen fra Udvalget med Undertagelse af *Birck* (se Tillæg B.)

vedtoges enstemmigt med 73 Stemmer.

Formanden: Da Lovforslaget nu er ændret her i Tinget, vil det blive tilbagesendt til Landstingets Formand.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om yderligere Overtagelse af Garanti for forskellige Bankers Kreditorer af en bestemt Art.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2648 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2535 ff.)

Udenfor Betænkningen var der intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Pinstrup): Som man vil se af Betænkningen, har Udvalget delt sig i et Flertal og tre Mindretal. Flertallet bestaar af Venstrereformpartiets Repræsentanter paa et enkelt Medlem nær og de socialdemokratiske Medlemmer. Jeg gør opmærksom paa, at den første Del af Betænkningen staar for disse Medlemmer af Reformpartiets Regning. Ved en indløben Fejl kunde det se ud, som om den stod paa hele Udvalgets Vegne. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at de Bemærkninger, jeg her fremsætter, ogsaa fremsættes paa disse her nævnte Medlemmers Vegne. Idet jeg forøvrigt henviser til den afgivne Betænkning og de vedføjede Bilag, som ere Svar paa en hel Række Spørgsmaal fra Udvalgets Side, vil jeg kunne fatte mig temmelig kort.

Den Pengekrise, der i Fjor fra Udlandet naaede her hjem, og som først viste sig ved Grundejerbankens Betalingsstandsning den 7. Februar, gav sig Udslag i et Run, der blev iværksat navnlig paa Detailhandlerbanken den 8. Februar, og som vilde have bragt denne Bank til at standse den 9. Det var jo en Kalamitet, der vakte overmaade megen Opsigt, og som truede med at fremkalde en fuldstændig Panik paa vor hjemlige Pengebørs, og den var af en saa alvorlig Art, at man fra alle Sider var enig om, at der paakrævedes

ekstraordinære Foranstaltninger for at imødegaa den. Disse blev ogsaa iværksatte, idet den daværende Finansminister, Vilhelm Lassen, resolut og hurtigt traadte til, og det paa en saadan Maade, at han fra alle Sider vandt Anerkendelse og enstemmig Paaskønnelse af de trufne Foranstaltninger. Bagefter er det jo let nok at være baglog, men Sandheden er i Virkeligheden den, at alle erkendte, at han handlede, som han burde, og som det var forsvarligt. Rigsdagen billigede ogsaa enstemmigt denne Optræden. Først fik han Finansudvalgenes Tilslutning, og bagefter blev den Overenskomst, han havde sluttet, yderligere stadfæstet ved Loven af 15. Februar 1908, for hvilken samtlige Rigsdagens Partier afgav deres Stemme. Hensigten med denne Lov var jo at berolige Pengemarkedet og Publikum og under Forventning af — blev det endogsaa sagt —, at man vilde gaa videre, hvis det skulde vise sig nødvendigt for at opnaa det Formaal, man havde stillet sig. Jeg maa derfor hævde, at den daværende Finansminister var fuldkommen berettiget til og efter min Overbevisning ogsaa ligefrem forpligtet til at gaa det Skridt videre, som paakrævedes, og som det forelagte Lovforslag omhandler, nemlig at inddrage Den lille Laanekasse, Nibe og Fredericia Banker, henholdsvis den 24. og 28. Februar. Efter den Maade, paa hvilken Vilhelm Lassens Forslag blev modtaget og vedtaget af den samlede Rigsdag, maatte han være berettiget til at mene, at han handlede i fuldkommen god Tro til at have Rigsdagens Billigelse til at gøre det, som yderligere var nødvendigt til det Formaalets Opnaelse, som det gjaldt om at naa. Hvis paa den samme Tid, paa den Tid, da Sindene var ophidsede og nervøse, et Pengeinstitut som Laanekassen var gaaet fallit, og 2—3 nordjydske Banker og en sydjysk Bank og Sparekasse samtidig var brudte sammen, er der ikke Tvivl om, at Panikken vilde have bredt sig, og at der vilde være blevet Run paa mange Pengeinstitutter over hele Landet.

Der er heller ingen Tvivl om, at hvis Finansminister Lassen i de Dage var kommen til Rigsdagen og havde anmodet om, at den Indrømmelse, som var gjort ham i den Lov, der omfatter Detailhandlerbanken og Grundejerbanken, maatte udstrækkes til de nævnte Pengeinstitutter, vilde Rigsdagen ogsaa beredvilligt være gaaet med dertil. Naar der ikke da blev forelagt et saadant Forslag, var det for ikke yderligere at øge den Uro, som den